

jeg ikke i den Sag taaler, at man har en anden Mening end den, jeg har. Hvis jeg skulde præcisere, hvad jeg havde imod det ærede Medlems Tale i Gaar, skulde det netop være det, at han ikke har nogen Mening om disse Forhold. Han fortæller os en uhyre Bunke om Forholdenes Udvikling i andre europæiske Lande, uden at han formaar deraf at uddrage den mindste Slutning, som kunde være vejledende for os. Det kan være interessant og underholdende, og det er et Vidnesbyrd om, at man følger disse Ting med Interesse, men jeg synes, at man, hvis man vil have det med ind under Overvejelserne her, maatte drage sine Slutninger deraf, paapege, hvad det da er, man vil have. Det ærede Medlem siger meget rigtigt, at der er to Slags Mennesker, en Slags, som til Stadighed søger at indhøste nye Erfaringer og bygge paa dem, og en anden Slags, som har deres Meninger fuldt færdige og ikke ønsker at tage Hensyn til foreliggende Erfaringer. Det synes mig, at denne meget rigtige Udtalelse slet ikke har nogen som helst Betydning for denne Sag; det, jeg mener, det gælder om i denne Sag, er først og fremmest at have nøje Kendskab til de Forhold, vi lovgiver om. Langt vigtigere end at vide noget om, hvorvidt de engelske private Banker har støttet den engelske Seddelbank, eller hvorvidt det er den tyske Rigsbank, der har støttet de tyske Privatbanker i denne Situation, er det nøje at kende Karakteren af de Pengeinstitutter, vi lovgiver om, hvis Virksomhed ikke er fra i Gaar, og som ikke skal anlægges paa ny Basis i Morgen.

Det ærede Medlem (Schovelin) nævnedes Spørgsmaalet om Bankernes Likviditet, et Spørgsmaal, han mente i saa høj Grad var blevet belyst ved den nuværende europæiske Situation. Ja, det kan være meget rigtigt, at den nuværende europæiske økonomiske Situation kaster et stærkt Lys over dette Forhold, men jeg ser ikke, at den gør det paa en saadan Maade, at det kunde foranledige os til at tage særlige Bestemmelser i Lovforslagene derom. Der gøres selvfølgelig Erfaringer fra den ene Tid til den anden, som Lederne af de forskellige Pengeinstitutter bør lægge sig paa Sinde og tage Hensyn til ved Udøvelsen af deres Virksomhed, men at vi herfra skulde komme ind paa en specialiseret Angivelse af, hvorledes Banker bør drive deres Virksomhed, hvorledes de bør have deres Midler anvendt, det vilde jeg anse for meget uheldigt. Det ærede Medlems Tanker tenderer henimod, hvad han i Dag betegnede som kontant Be-

holdning, medens han i Fjor mente, at der skulde være dels kontante Beholdninger, dels Tilgodehavender i Udlandet. Hans Betragtninger tenderer i det hele taget henimod den naturligvis meget solide Anskuelse, at naar man har alle Pengene i Kassen, saa har man dem der, og saa vil man neppe komme til at savne dem; men efter det Synspunkt tror jeg ikke, man kan drive Pengeinstitutter. Principet for Pengeinstitutter er dette, at man ikke behøver at have alle Pengene i Kassen, men man skal have dem anbragt saaledes, at man til enhver Tid har det fornødne Beløb i Kassen. Man kan udtale sig vidt og bredt om dette Forhold, til syvende og sidst er der ikke nogen bedre Rettesnor end at overlade til forstandige og kyndige Mennesker at lede Bankerne efter de Erfaringer, Livet giver dem.

Det ærede Medlem (Schovelin) taler om, at et Lands Bankvæsen skal være et organiseret Hele, og han tænker sig da formodentlig, at vi her skulde lægge en Plan for, hvorledes Samarbejdet skulde ordnes mellem Landets private Banker i det hele og Landets Seddelbank. Saadanne Bestræbelser er jeg absolut imod. Disse Ting udvikler sig ganske naturligt af sig selv, den behøver Lovgivningsmagten ikke at beskæftige sig med. Men hvad jeg navnlig havde imod det ærede Medlems Bemærkninger, var det, at ihvorvel han havde stillet sig velvillig til selve Lovforslaget, havde hans Tale alligevel den Tendens, at nu skulde vi vente og se, hvordan det gik med Pengeforholdene i Udlandet, inden vi bestemte os for denne Ordning her, og han benyttede Billedet om Patienten, som ikke var nødt til at underkastes Behandling med det samme. Nu anser jeg ikke just Pengeinstitutterne for Patienter, som vi snarest muligt bør bringe under Lægebehandling, men jeg anser dem for en saa vigtig Samfunds-faktor, at det vil være i højeste Grad ønskeligt snarest muligt at faa noget Haand i Hanke med Indretningen af disse Pengeinstitutter, og derfor anser jeg det for at være magtpaaliggende, at vi snarest muligt naar til en Gennemførelse af dette første Lovgivningsarbejde paa dette Omraade. Det forhindrer jo aldeles ikke, at man senere kan tage de Erfaringer, som Forholdenes Udvikling i Udlandet giver, i Betragtning. Naar det ærede Medlem vilde give det Udseende af, at han alene vendte Blikket udad, medens jeg saa udelukkende holdt mig til det Kendskab, jeg har til danske